

Hồi Thứ Bốn Mười Bốn

MÁU LOANG XÓA MẠNG HỒ

Cho đến trưa hôm sau, Tiểu Tà và hai bạn hữu mới ngủ dậy.

Tiểu Tà nói:

– Chúng ta đi ăn thịt chó đã.

A Tam nói:

– Thôi đi! Tiểu trấn này làm sao có thịt chó?

Tiểu Tà nói:

– Chúng ta chỉ cần mua một con chó rồi thuê người nấu là xong.

A Tam cười nói:

– Ý kiến rất hay! Chúng đệ phục Tiểu Bang chủ rồi.

Tiểu Tà mua được một con chó đen, đem đến quán ăn thuê người nấu. Cả ba ăn uống rất vui vẻ.

Tiểu Tà nói:

– Chúng ta ăn xong đêm nay mới hành động, các người lựa chọn địa điểm nào đây? Muốn phụ trách bãi nổ hay đi xem quần hùng chém giết?

A Tứ nói:

– Chỗ nào cũng được. Chúng ta đã cùng nhau chiến đấu thì bất cứ việc gì cũng không từ chối.

Tiểu Tà cười nói:

– Sự thật không có gì khác biệt! Nếu các người chịu trách nhiệm thuốc nổ ta không an tâm, vì nếu thuốc nổ mà nổ tung lên một lần thì cũng bất tiện. Các người cứ đi xem thiên hạ giao đấu, nếu các người có sợ thì chờ ta trở về sẽ tiến nhập Trầm Hồn Cốc.

A Tam nói:

– Sợ thì không sợ nhưng đánh lộn thì thuộc về phần huynh. Không chừng con quái vật không xuất hiện.

Tiểu Tà nói:

– Ta nghĩ rằng chỉ cần có con Bạch Xà cũng đủ làm náo động quần hùng rồi. Nhưng các người đừng có đến gần hồ vì đông quá ta tìm các người không ra.

A Tam nói:

– Tại sao huynh biết chắc con Thần xà sẽ xuất hiện?

Tiểu Tà nói:

– Bất cứ động vật gì cũng sợ sấm sét. Nếu không có con vật này thì cũng có con vật khác nghe tiếng nổ phóng ra. Có đúng không?

A Tam gật đầu:

– Không sai! Tiếng sấm thì mọi động vật đều sợ. Yêu quái lại càng sợ hơn.

Tiểu Tà nói:

– Con quái vật cũng chỉ là loài động vật mà thôi. Ta chỉ cần đốt thuốc nổ lên thì nó phải xuất hiện. Lúc đó các người sẽ được thưởng thức con vật sợ hãi đó.

A Tứ nói:

– Đệ thì đã biết Tiểu Bang chủ đoán không sai rồi. A Tam chúng ta đừng bỏ lỡ cơ hội này.

– Còn mấy bánh thuốc nổ nơi cửa cốc chưa gỡ hết, các người đừng đến gần nơi đó.

– Đệ hiểu rồi! Như vậy chúng đệ đứng tại hồ Xóa mạng chờ huynh có được không?

– Như vậy rất tốt!

Ba người tiếp tục bàn luận. Khi mặt trời đã lặn ba người mới ra khỏi tử điểm, hướng về Trầm Hồn Cốc. Bấy giờ nơi đây đầu người như sóng biển, tiếng nói thật ồn ào. Một số người cầm theo bó đuốc, chuẩn bị cho đêm tối làm cho mặt hồ chói sáng. Thật là kỳ thú.

Tiểu Tà đi về phía đồi núi, chỗ tập trung người của Thần Võ môn. Vừa đến nơi, Tiểu Tà đã phát hiện bóng người đông nghẹt đang lao nhao, đồng thời có tiếng nói truyền lại:

– Quý vị chú ý! Chờ tiếng nổ phát lên, chúng ta lập tức cản tại cửa cốc, thấy một người giết một người tuyệt đối không được bỏ qua.

Có tiếng đáp lại:

– Tuân lệnh Quân chủ! Thuộc hạ sẽ không bỏ sót người nào.

Quân chủ nói:

– Bây giờ các người hãy nghỉ ngơi, đừng chạy lung tung. Ta đến trước xem thử tình hình ra sao, còn nơi này thì giao cho phó Quân chủ chỉ huy.

Tất cả đều tuân lệnh đứng tại chỗ, duy chỉ có một bóng người phóng vọt đi. Bóng người này chính là Quân chủ Thần Võ môn. Chỉ loáng mắt đã biến vào trong cửa cốc.

Tiểu Tà chửi thầm:

– Tên ác ma này thật tốt số. Nếu hấn lưu lại đây không tránh khỏi tan xác.

Thôi cứ chờ sau này sẽ giải quyết hẳn.

Thời gian cứ trôi qua.

Bỗng trong cốc có hai tiếng nổ không lớn lắm. Tiểu Tà kêu khẽ:

– Đến giờ rồi!

Lập tức Tiểu Tà đốt dây dẫn hỏa rồi phóng mình ra ngoài nằm xuống đất.

Ầm! Ầm... ầm...

Những tiếng nổ nối tiếp nhau như trời long đất lở, đất sụt đá lăn, cây cối rung chuyển không ngừng... Qua một lúc lâu tiếng rền mới dịu lại. Tiểu Tà thở một hơi:

– Thật nguy hiểm! Thuốc nổ này thật lợi hại. May mắn không nổ trong cốc nếu không thật khó tưởng tượng...

Nghĩ rằng những người trên đồi núi đã chết hết rồi. Tiểu Tà đứng dậy đi vào phía cửa cốc. Bỗng nhiên có người kêu lớn:

– Đứng lại! Người là ai?

Tiểu Tà ngửa đầu nhìn. Trước mặt đã có bốn tên hắc y, rõ ràng là bọn người Thần Võ môn phục kích, Tiểu Tà cười nói:

– Đại gia là Thông Thực Tiểu Bá Vương Dương Tiểu Tà.

Tên trung niên hắc y trong số bốn người nổi giận quát:

– Mau bắt hắn.

Đằng sau ba tên hắc y đại hán đã rút quý đầu đao ra chém tới. Tiểu Tà rút kiếm hét:

– Không sợ chết thì cứ xông vào.

Cùng với tiếng nói, Tiểu Tà đã sử dụng hai chiêu vô cùng nhanh lẹ, hào quang sáng chói bao trùm ba tên hắc y.

Bọn hắc y thấy Tiểu Tà thủ pháp phi thường kinh hãi lùi lại. Giữa lúc đó bên trong có một hắc y lão nhân hét lên một tiếng, vung trường kiếm nhảy tới công vào Tiểu Tà.

Chiêu thức lão hắc y này rất kỳ ảo. Lão cố hạ sát Tiểu Tà với thời gian rất ngắn. Tiểu Tà thấy lão áo đen này kiếm pháp rất điêu luyện nghĩ bụng người này chắc là Quần chủ Thần Võ môn, nên không dám chậm trễ đem hết công lực đối phó và hét:

– Quần chủ! Ta tìm người rất khổ sở, không ngờ người lại dẫn xác đến đây. Hãy mau nạp mạng.

Tiếng nói chưa dứt, Tiểu Tà đã dùng chiêu thức công tới, ép đối phương thoái lui. Không bao lâu đã qua hơn mười chiêu, Tiểu Tà nhớ đến A Tam, A Tứ không biết an nguy ra sao nên không muốn kéo dài cuộc giao đấu, liền hét một tiếng thân

mình phóng lên cao, tay trái phóng hai ngọn phi đao nhắm vào hai tên hắc y trước mặt.

Hai tiếng rú phát ra, hai tên hắc y cổ họng đã bị phi đao phóng trúng, chết liền tại chỗ. Tiểu Tà thừa cơ quay thân bay qua cửa cốc như con đại bàng, tay trái dùng “Đại Phi Chưởng” tay phải dùng “Cô Tinh Kiếm Pháp” đánh vào Quần chủ và người hắc y thuộc hạ.

Quần chủ cảm giác bị áp lực tăng lên, muốn rút lui chạy trốn nhưng không kịp, đôi mắt hoa lên, thân hình bị Tiểu Tà kích một đao một chưởng té nằm dưới đất, máu tươi bắn ra.

Tiểu Tà nhìn chung quanh thấy không còn nguy hiểm nữa, liền bước đến điểm vào huyết đạo Quần chủ cho tỉnh lại và nói:

– Nếu người thật thà ta cho người một con đường sống.

Quần chủ bị một chưởng miệng ối máu tươi, nội tạng bị thương không nhẹ nhưng bị Tiểu Tà khống chế, nên giận nói:

– Lão phu đã lọt vào tay người, muốn chém giết cứ tùy tiện, đừng mong hỏi lão một lời nào vô ích.

Tiểu Tà cười khinh:

– Được rồi! Người muốn chết thì ta cho người toại nguyện.

Nói xong lập tức đâm mũi kiếm vào ngực Quần chủ. Quần chủ chỉ kêu lên một tiếng rồi ngã đầu về một phía tắt thở.

Tiểu Tà lấy chân đá một cái:

– Không nói! Không nói thì giết người, có ai cần người nói đâu. Ta thấy người của Thần Võ môn thì đã mất hết cảm tình rồi.

Nói xong hướng về hồ Xóa mạng phóng đi.

Chưa đến hồ Xóa mạng, Tiểu Tà đã nghe một trận ồn ào nên vội vã đi rất nhanh. Cũng may A Tam, A Tứ lúc này cũng đang đứng nơi đây chờ Tiểu Tà.

Tiểu Tà cười nói:

– A Tam! A Tứ! Tình hình xảy ra làm sao?

A Tam thấy Tiểu Tà đến mừng rỡ:

– Tiểu Tà! Thật sự có con Bạch xà rất lớn.

Thái độ A Tam rất phấn khởi, vung tay múa chân cười không ngừng.

Tiểu Tà hỏi:

– Hãy kể lại xem chuyện gì đã xảy ra?

A Tam đặc ý nói:

– Con Bạch xà này bị tiếng nổ giật mình lập tức trồi lên miệng hồ, giống như

một con rồng uy dũng vô cùng. Chỉ một lúc đã nuốt trọn mấy người, hồ nước tung lên từng vôi. Huynh xem thử! Vẫn chưa yên. Chỉ một lát thôi con quái vật chìm xuống hồ.

Tiểu Tà nhìn mặt nước, quả nhiên mặt hồ còn đang xao động nên nói:

– Như vậy thật nguy hiểm! Nhưng quần hùng trên bờ hồ thì sao?

A Tam nói:

– Có người phóng trường thương, có người phóng ám khí, một số người la lên nhưng không ai dám tiến tới một bước.

Tiểu Tà thở dài:

– Rất tiếc lúc đó ta không có nơi đây. Không biết con Thần xà này còn xuất hiện nữa không?

A Tam lắc đầu:

– Đệ cũng không hiểu nổi. Hay là chúng ta dùng thuốc nổ làm cho nó xuất hiện.

Tiểu Tà tán đồng:

– Đúng rồi!

A Tứ bàn:

– Vậy phải nổ bằng cách nào đây? Nó lặn dưới đáy hồ, thuốc nổ bị ướt thì làm sao nổ được?

Tiểu Tà nói:

– Cũng đúng!

Qua một lúc suy nghĩ, Tiểu Tà nói:

– Chúng ta tìm một cái hũ bỏ thuốc nổ vào rồi phong kín lại mới ném xuống hồ.

A Tam cười nói:

– Hay lắm! Mặt hồ này cả đến một cái lông ngỗng cũng không nổi lên được, vậy cái hũ này nhất định sẽ chìm tận đáy. Chỉ cần một tiếng nổ bảo đảm con Bạch xà sẽ trời đầu lên.

A Tứ nói:

– Bây giờ đệ đi tìm cái hũ?

A Tam nói:

– Chỉ cần một cái hũ nhỏ, không cần thiết phải có cái hũ lớn.

Tiểu Tà nói:

– Một cái hũ nhỏ thôi! Nhưng cần nhất là tìm cho được các thứ chất dẻo để

trét kín lại.

A Tam và A Tứ cùng lúc phóng đi. Tiểu Tà nói mau:

– Đứng vội! Chúng ta cần nhau đi. Chuyện phải làm vẫn còn rất nhiều. Chúng ta phải còn tìm mấy cây nhang để làm vật dẫn hỏa châm ngòi.

Nói xong, ba người chạy vào trong trấn. Đến lúc trở lại thì trời cũng sắp sáng. Quần hùng vẫn còn bao vây quanh mặt hồ, ai nấy đều chú ý đến việc làm của Tiểu Tà. Họ nhìn mặt nước hồ trong lòng chưa hết kinh hãi, không biết sự việc sẽ tiếp diễn ra sao đây?

Tiểu Tà đào thuốc nổ lên bỏ vào trong hũ, đồng thời lấy tim dẫn lửa làm thành một cuộn, dùng năm cây nhang đeo ở mé trên tiếp tục đốt cháy, lấy tấm da bò quấn lên...

Xong việc Tiểu Tà ném xuống hồ. Cái hũ vừa chạm xuống mặt nước đã chìm xuống.

Một thời gian không lâu, bỗng nhiên có một tiếng nổ rất lớn làm chấn động cả sơn lâm. Nước sôi lên, tung bắn vào bờ, ai cũng biết sức tàn phá mạnh đến bậc nào rồi.

Cũng trong lúc này, con Bạch Xà rất lớn dài hơn mười trượng nổi lên. Trên mặt hồ máu đỏ loang ra, ai thấy cũng khủng khiếp.

Đầu con Bạch Xà phát ra một màu xanh như khói, quả nhiên là một độc vật. Ai nấy đều kinh sợ. Giữa hồ nước đã nhuộm đỏ, như vậy con quái vật đã thọ thương không nhẹ.

Con Bạch Xà phóng lên mặt nước, hướng về phía đông người gặp ai cản nấy. Quần hùng xôn xao tán loạn.

Phút chốc có hai lão nhân mặc áo xám tro, một người ôm cứng đầu, một người ôm cứng thân mình dùng kiếm đâm vào con quái vật lia lịa. Nhưng không một nhát kiếm nào đâm thủng được da nó, chỉ nghe tiếng phát ra tăng tăng... như đang đâm trên miếng sắt.

Con Bạch Xà thấy đầu bị người ôm cứng, vùng một cái muốn vật nuốt một người, nhưng người này rất mạnh ôm cứng không bị té. Bạch xà tức giận đập đuôi vào mặt nước mấy cái, tức thì lão nhân áo xám đã bị văng xuống mặt hồ chìm mất.

Người ôm lưng Bạch xà thấy đồng bọn bị chết cũng không sợ nguy hiểm, dùng kiếm đâm vào đôi mắt nhưng kết quả vẫn đâm không trúng, rồi bị con quái vật đánh văng xuống nước.

Bạch xà lại tiếp tục hướng về đám người trên bờ hồ tấn công. Bỗng nhiên một bà lão mặc áo bông đã phóng tới, dùng tay điểm vào đầu Bạch xà đồng thời dùng trảo bấu vào đầu nó. Bạch xà bị đau quần quại, dẫy dụa.

A Tam nói:

– Người này chính là lão Độc bà! Không biết có thành công không?

Tiểu Tà nói:

– Chưa chắc đã làm đúng biện pháp. Con Bạch xà này thật lợi hại.

A Tam nói:

– Như vậy cũng tốt! Nếu lão Độc bà bị nó sát hại cũng là làm cho võ lâm tránh được một tay ác độc trong thiên hạ.

Tiểu Tà nói:

– Số người thật đang đùa với tử thần nhưng họ rất háo thắng.

A Tam, A Tứ cũng vui mừng nháy nhót như một đứa trẻ đang xem hát.

Bạch Xà không còn cách gì để quật ngã lão Độc bà nên chỉ còn có cách nhào xuống nước, nhưng lão Độc bà thấy quái vật muốn phóng xuống nước, lập tức buông tay nhảy về phía mặt hồ đón lại.

Bạch Xà được giải thoát lại không xuống hồ mà tiếp tục công về phía quần hùng. Lão Độc bà thừa cơ tiếp tục phóng tới...

Như vậy cứ một đi một lại, liên tục hơn năm lần. Bạch Xà như bị chọc tức nổi giận thu mình lại, chịu đựng cơn đau phóng xuống nước. Lão Độc bà phóng theo nhưng đuôi Bạch Xà đã quất ngược lại, làm cho lão Độc bà bay cao lên mấy trượng, rơi xuống mặt đất.

– Oái!

Lão Độc bà ói ra một búng máu tươi, ngổn trên mặt đất. Dĩ nhiên bà đã bị trọng thương.

Tiểu Tà kêu lớn:

– Ô hãy tiếp tục tăng cường...

Giữa lúc đó có một thanh niên phóng tới thân hình vạm vỡ, tay cầm thanh đao màu trắng. Thanh niên này thấy lão Độc bà bị thương vội hướng về phía Bạch xà dùng đao đâm một nhát.

Lập tức Bạch Xà phát ra tiếng phì... phì... dùng đuôi đập thanh niên. Ai cũng tưởng thanh đao của thanh niên đó là một bảo vật chém sắt như chém bùn, mới dám giao đấu với Bạch Xà.

Tiểu Tà reo to:

– A! Tốt lắm, can đảm lên.

Nhưng tiếng nói chưa dứt, Tiểu Tà đã kinh hãi giương đôi mắt nhìn chàng thanh niên kêu lên:

– Tiểu Thất! Chính là Tiểu Thất! A Tam, A Tứ mau! Người đó chính là Tiểu Thất. Phải mau đem thuốc nổ trợ lực.

Nói xong Tiểu Tà đã tung mình phóng tới, nghĩ thầm:

– Mẹ kiếp! Lần này người biểu diễn lại chính là ta rồi.

A Tam, A Tứ thấy Tiểu Tà vội vàng như vậy nhất định phải có chuyện quan trọng rồi. Hai người không dám chần chừ, vội ôm thuốc nổ chạy theo Tiểu Tà.

Lúc này Bạch Xà tiếp tục cong đuôi đánh vào người Tiểu Thất, nhưng Tiểu Thất vẫn không buông cứ ôm ngay đầu Bạch Xà vừa đâm, vừa chặt. Dĩ nhiên đã đến lúc phải thí mạng rồi. Tiểu Tà đến gần nhìn Tiểu Thất kêu lớn:

– Tiểu Thất! Mau buông tay.

Vừa nói vừa dùng sức đánh ngay một quyền vào cổ họng Bạch Xà, rồi quay lại nắm cứng tay trái Tiểu Thất kéo ra, nhẩy xuống mặt nước rồi bơi vào bờ.

Có tiếng con gái kêu lớn:

– Tiểu Tà! Muội là Tiểu Linh đây!

Tiểu Tà kêu lớn:

– Tiểu Linh! Muội đến đây làm gì? Tại sao lại ghẹo con quái vật này? Hãy mau chăm sóc cho Tiểu Thất.

Bấy giờ Tiểu Thất đã bị ném trên mặt đất, bị thương không nhẹ. Tiểu Tà thấy thế nổi giận:

– Ta phải giết con vật này.

Liền lấy cây Hàn ngọc đao trong tay Tiểu Thất, nói mau:

– Tiểu Linh! Muội đỡ Tiểu Thất tránh ra xa một chút! Huynh nhất định trừ con độc vật này.

Tiểu Linh vội chạy đến đỡ Tiểu Thất và nói:

– Tiểu Tà! Huynh giết con Bạch Xà đi.

Nói xong đỡ Tiểu Thất chạy về phía xa xa...

A Tam, A Tứ cũng chạy tới:

– Tiểu Bang chủ! Muốn ra tay phải cẩn thận.

Tiểu Tà hăm hờ:

– Không cần lo lắng! Mau dùng thuốc nổ. Trước tiên ta phải cho nó toàn thân nổi hoa lên, ta muốn lột da nó.

A Tam lấy thuốc nổ giao cho Tiểu Tà. Tiểu Tà lấy thuốc nổ đốt, nhắm ngay đầu con Bạch Xà ném tới.

– Âm!

Bạch Xà đau đớn lăn lộn trong hồ, nhưng chỉ nổ được có ba tiếng còn lại bị ứt hết.

Tiểu Tà nói mau:

– Được rồi! Số còn lại chờ một lúc sẽ sử dụng. Người vừa mới bị thương là Tiểu Thất, bạn thân của ta...

A Tam, A Tứ gật đầu, ôm thuốc nổ chạy về phía Tiểu Thất. Tiểu Tà thấy Bạch Xà đã bị ba quả thuốc nổ làm chấn động, tuy bị thương nhưng sức mạnh không giảm, liền hét một tiếng hít một hơi chân khí, cầm Hàn ngọc đao trong tay chuẩn bị truy sát.

Bạch XÀ thấy Tiểu Tà không tiếp tục sử dụng thuốc nổ thì phì... phì... mấy tiếng, hướng về Tiểu Tà phóng tới.

Tiểu Tà hét lên:

– Ta phải giết con độc vật này trừ hại cho mọi người.

Lập tức nhảy lên, đâm Hàn ngọc đao vào thân mình con Bạch Xà. Chỉ thấy Bạch Xà lăn lộn phì... phì...

Tiểu Tà dùng hai chân kẹp mình Bạch Xà, cứ chờ nó vẫy đuôi lên là dùng Hàn ngọc đao đâm xuống, đồng thời tay trái vung “Đại bi chưởng” đánh ra, làm cho nó không có biện pháp đối phó, chỉ còn cách phóng mình xuống nước lặn sâu.

Tiểu Tà kêu lớn:

– Độc xà! Lân này người chết chắc rồi. Ta không sợ ngộp thở đâu.

Tiểu Tà bám theo Bạch Xà, Hàn ngọc đao vẫn tiếp tục đâm chém trên mình nó. Bạch Xà sợ hãi phì... phì... mấy tiếng đã chìm xuống nước.

Tiểu Tà nghĩ thầm:

– Bạch Xà này quả nhiên da cứng, dù Hàn ngọc đao lợi hại đến đâu vẫn chỉ đâm được một lỗ nhỏ. Nếu trước tiên không đâm được hai con mắt của nó thì không có cách nào giết được.

Nghĩ như vậy, Tiểu Tà cầm Hàn ngọc đao nhắm đâm vào mắt Bạch Xà. Nhưng con vật rất khôn ngoan, tránh né rất mau lẹ. Qua một lúc lâu Tiểu Tà mới đâm trúng một mắt.

Bạch Xà đau đớn thân mình lăn lộn làm cho nước hồ cuốn lên, còn Tiểu Tà khí huyết cũng bị đảo lộn.

Dù vậy Tiểu Tà là con người gan dạ, nhất quyết không buông dùng Hàn ngọc đao đâm thêm một con mắt nữa. Nó đau đớn quá quay lộn dưới nước, làm cho nước sôi sùng sục ào ào.

Trên bờ hồ quần hùng thấy vậy kinh hãi, ai cũng thụt lùi lại, mặt mày trắng nhợt. Tiểu Tà bị sức ép muốn xỉu đi nhưng không dám buông tay, cứ dùng đao đâm mãi.

May thay! Bạch Xà lúc này cũng đã đuối sức muốn ngất đi, nên nước hồ cũng

địu lại. Trên bờ hồ, quần hùng thấy mặt sóng bất quá động, ai cũng tưởng Tiểu Tà đã bỏ mạng rồi, không ai có thể đoán được Tiểu Tà thắng được con độc xà hay không.

Tiểu Linh thấy vậy cũng không an lòng, vì Tiểu Tà xuống nước đã quá lâu mà không có một lần nào trôi lên. A Tam thấy Tiểu Linh lo lắng, cười nói:

– Ha! Người bạn gái của Tiểu Tà đừng lo lắng! Tiểu Tà lợi hại lắm, không thể chết được đâu. Hay ăn chút ít thịt chó cho khỏe mà chờ đợi.

Vừa nói vừa lấy thịt chó đưa cho Tiểu Linh. Tiểu Linh nói:

– Cám ơn Đại hòa thượng! Tôi không đói. Tiểu Tà thật không sợ nguy hiểm sao.

Tiểu Tà cùng Bạch Xà giao đấu trong nước đã hơn nửa giờ, cuối cùng con vật mất sức chỉ còn dùng đuôi cuốn lại, muốn xiết chết Tiểu Tà.

Tiểu Tà vẫn dùng đao đâm liên tục, khiến cho Bạch Xà nằm im dưới đáy hồ. Lúc này Tiểu Tà mới thở ra một hơi:

– Như vậy là ta thoát hiểm rồi. Chỉ vì Tiểu Thất mà ta phải xông vào cuộc chiến. Nhưng tại sao Tiểu Thất lại đến đây muốn giết Bạch Xà? Có thể cũng là do nội đơn. Thôi được! Để ta mổ bụng nó ra xem.

Nghĩ vậy Tiểu Tà mổ bụng Bạch Xà, cứ từng khúc từng khúc mổ dần.

Độ một lúc, Tiểu Tà gặp trong bụng Bạch Xà một viên lớn như trứng ngỗng. Đây là viên nội đơn màu đỏ, mềm dẻo và trong trong.

Tiểu Tà vui mừng tự nhủ:

– Bên trên hồ rất nhiều người muốn đoạt viên nội đơn này, nếu không khéo sẽ bị chúng nó truy sát. Chi bằng ăn quách một nửa còn một nửa thì ngậm trong miệng, không ai biết được.

Tiểu Tà ăn viên nội đơn hết một nửa, rồi nghĩ thầm:

– Tại sao viên nội đơn này quá tanh như vậy. Thật khó nuốt! Để ta đem lên bắt chúng nó ăn mỗi người một chút thử mùi.

Nghĩ xong, Tiểu Tà bơi lên mặt nước.

Quần hùng thấy Tiểu Tà ló lên mặt nước rất xôn xao. Có tiếng nói:

– Tiểu tử này không chết! Thật lợi hại.

Lại có tiếng nói:

– Nội đơn nhất định bị hắn lấy rồi. Chúng ta hỏi xem hắn có giết chết con Bạch Xà không? Đồng thời phải lục soát hắn mới được.

Quần hùng ai nấy đều suy nghĩ, nhưng ý chung là muốn xem nội đơn có trong người Tiểu Tà không? Tiểu Tà không cần để ý, cứ chạy đến Tiểu Linh.

Tiểu Linh thấy Tiểu Tà đã lên bờ rất vui mừng, liền nói:

– Tiểu Tà! Tại sao tới giờ mới lên bờ làm ai nấy đều sợ hãi.

Tiểu Tà nheo mắt nhìn Tiểu Linh:

– Tiểu Linh! Mọii đến đây làm gì? Tiểu Thất bị thương thế nào rồi?

Tiểu Linh tươi cười:

– Cũng may! Tiểu Thất chỉ bị thương không nguy hiểm đến sinh mệnh.

Tiểu Tà nghe Tiểu Thất không nguy hiểm thì yên tâm trách:

– Các người đến đây muốn đùa với tử thần sao?

Tiểu Linh nói:

– Huynh đừng nói vậy! Xấu hổ muốn chết rồi.

Tiểu Tà hỏi:

– Nếu biết xấu hổ còn đến đây làm gì?

Tiểu Linh mặt ửng đỏ, chỉ tay về phía xa nói:

– Tại vì cô này...

Tiểu Tà nhìn theo tay Tiểu Linh bật kêu lên:

– A! Thanh Bình Bình? Tiểu Linh, việc gì đã xảy ra vậy?

Tiểu Linh nói:

– Mọii cùng với Tiểu Thất trở về không đến ba tháng thì Thanh cô nương đến tìm mọii. Cô ta cứ nhớ huynh, kết quả sinh bệnh nặng uống thuốc không hết. Y sư cũng bó tay không cách nào chữa được. Tiểu Thất thì hồi hộp sợ cô ta chết huynh trở về sẽ khiển trách, nên muốn đến đây tìm đơn dược.

Nói đến đây Tiểu Linh không nói nữa. Tiểu Tà liếc nhìn Tiểu Linh một mắt:

– Các người là đồ quý. Ta không biết phải làm cách nào, hãy mau đưa Thanh Bình Bình đến đây xem thử.

Tiểu Linh chạy đến bồng Thanh Bình Bình đặt xuống trước mặt Tiểu Tà. A Tam nói:

– Tiểu Bang chủ! Có người muốn xông đến kìa.

Tiểu Tà nghe nói, quay đầu lại la to:

– Các người muốn làm cái gì đây?

Có người nói:

– Chúng ta muốn lấy nội đơn của Bạch Xà.

Tiểu Tà nghĩ thầm:

– Các người đều là bọn nằm mơ.

Liên nói:

– Cái gì là nội đơn, ngoại đơn? Ta chưa từng gặp qua! Con Bạch Xà ta cũng chưa giết chết được. Các người muốn thử cứ xuống đáy hồ mà tìm.

Một người nói:

– Người dám cho chúng ta lục xét không?

Tiểu Tà nổi giận:

– Lục xét cái gì? A Tam, mau đưa thuốc nổ cho ta.

A Tam lập tức đốt bánh thuốc nổ cho Tiểu Tà.

Bọn người nhìn thấy thuốc nổ đều bỏ chạy, chen lấn nhau. Tiểu Tà ném cục thuốc nổ.

– Âm!

Tiếng nổ đã làm cho mọi người hoảng sợ. Tiểu Tà cười lớn:

– Có gan thì đừng chạy! Ta nói một lần nữa nội đơn không có ở đây, ai có bản lĩnh thì xuống hồ mà tìm.

Tiểu Tà quay lại bảo A Tam, A Tứ:

– Nếu ai dám lại gần thì cứ dùng thuốc nổ ném ra, không cần khách sáo.

A Tam thấy Tiểu Tà tay chân nhanh lẹ, rất hứng thú cười khoái chí:

– Tuân lệnh!

Vừa nói vừa trợn mắt hướng về quần hùng, tay cầm thuốc nổ trông rất uy dũng. Tiểu Tà nhìn thấy Tiểu Thất bị thương, liền lấy kim ra châm cứu chữa trị.

Sau đó Tiểu Tà xem bệnh Thanh Bình Bình.

Qua một lúc thăm mạch, Tiểu Tà thấy Thanh Bình Bình rất yếu, suy nhược nhưng không tìm ra nguyên nhân. Tiểu Tà lấy nội đơn nặn một chút cho Tiểu Thất và Thanh Bình Bình uống, rồi mới gọi Tiểu Linh lại gheo:

– Tiểu Linh! Muội mau hả miệng ra ta chia phần cho.

Tiểu Linh nhìn thấy trong tay Tiểu Tà cầm nội đơn liền hỏi:

– Nó là cái gì vậy?

Tiểu Tà nói:

– Nội đơn! Chính nó là nội đơn của huynh, huynh đã luyện thành. Mau hả miệng ra.

Tiểu Linh đã biết đó là nội đơn của Bạch Xà, vội hả miệng ra. Tiểu Tà nặn mạnh nội đơn vào miệng Tiểu Linh rất nhiều, cười hỏi:

– Sao rồi? Có ngon không?

Trong ý Tiểu Tà có chút ít đùa cợt vì muốn Tiểu Linh thưởng thức mùi vị này.

Tiểu Linh cảm giác khó nuốt nhân mặt, nhưng bị Tiểu Tà bịt miệng phải nuốt vội, cười nói:

– Không sai! Đúng là nội đơn! Trong bụng có một luồng nhiệt khí xông lên.

Nàng khẩn trương ngồi xuống vận công. Tiểu Tà thấy Tiểu Linh ngồi yên vận công có chút đỉnh thất vọng, vì không còn đùa cợt được nữa nên chạy về phía A Tam, A Tứ:

– Ai cũng có phần! Các người hả miệng ra ta chia mỗi người một chút.

Hai người liền hả miệng nuốt nội đơn.

A Tứ nói:

– Đệ đã biết Tiểu Bang chủ nhất định lấy được nội đơn.

Vừa dứt tiếng, hấn ôm bụng kêu lên:

– Tiểu Bang chủ ơi! Nội đơn đã phát tác rồi, phải vận công dẫn nội đơn hóa nhập toàn thân. Bây giờ đến đệ phải vận công dẫn nội đơn hóa nhập toàn thân. Đến phiên huynh phải canh gác đối phương rồi.

Không chờ Tiểu Tà đồng ý, A Tam, A Tứ liền ngồi xuống vận công. Tiểu Tà nghĩ thầm:

– Kỳ lạ! Ta uống đến nửa phần nội đơn tại sao không thấy có cảm giác gì, còn bọn họ chỉ uống chút ít, tại sao như vậy?

Chỉ vì Tiểu Tà đã uống rất nhiều độc dược ngấm trong máu mười mấy năm, nên nội đơn này không làm cho chàng có cảm giác khó chịu.

Quần hùng thấy A Tam, A Tứ và Tiểu Linh đều ngồi xuống đất vận công, cảm giác kỳ lạ có người nói:

– Tiểu tử! Có phải người đã đưa nội đơn cho chúng nó uống không?

Tiểu Tà cười khẩy:

– Nếu phải thì sao?

Một người cười ha hả:

– Nếu vậy lão phu phải giết chúng để mổ bụng lấy nội đơn ra.

Tiểu Tà cười ha hả:

– Các người cứ làm thử xem?

Liền phóng tới quần hùng! Tất cả đều sợ hãi rút lui vì ai cũng sợ bị thuốc nổ.

Tiểu Tà vạch một đường dài trên mặt đất, ra lệnh:

– Nếu ai qua lằn chỉ này, bảo đảm sẽ chết lập tức. Quý vị nghe rõ chứ?

o O o